

PSANEC KOLT 2070

Zpět do minulosti

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo

PSANEC KOLT 2070

2. díl

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

PSANEC KOLT 2070

Zpět do minulosti

Copyright © Daniel Janů, 2020

Cover © Daniel Janů, 2020

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2021

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-066-2 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-067-9 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-068-6 (PDF)

Obsah

1. Owensboro
2. Zajatec
3. Outsideři
4. Výslech
5. Atentát pod rouškou nevinnosti
6. Převoz vězně
7. Odstřelovač
8. Zraněná dívka, voják a číselný kód
9. Gary Malvin
10. Kyra
11. Odhalení
12. Eliminátoři
13. Pomsta není sladká
14. Railyho smrt
15. Seržant Dobb
16. Starostova pravá ruka
17. Setkání s Ariel
18. Lance Coldsmith
19. Na útěku
20. Osudové setkání
21. Vězeň 002
22. Pozvání k Vincentu Noolovi
23. Nový tým
24. Předání
25. Znovu shledání
26. Umělý spánek
27. Čas na rozmyšlenou
28. Našel jsem vraha své rodiny

29. Donald Burr
  30. Co dál?
  31. Zákaz vycházení
  32. Kentucky Express
  33. Lapuriané nenávidí zrádce
  34. Neplánovaný útěk
  35. Neúplné informace
  36. Oliver Poster
  37. Úhel pohledu
  38. Chicago
  39. Nová loď
- Epilog*

1. Owensboro

„To je hodně špatný,“ procedil jsem mezi zuby a držel se ocelového madla.

Část lodi se řítila k vodní hladině. Ucítil jsem tvrdý náraz a ztratil vědomí, co bylo pak už nevím. Nastalo ticho a tma.

* * *

Pomalů se probírám a otevírám oči, vidím rozmazaně. Přesto rozeznávám dvě postavy stojící nade mnou. V hlavě cítím tlak, který postupně odeznívá.

„Už se probрал!“ ozval se jeden z hlasů.

„Co se stalo?“ zasýpal jsem.

V ústech jsem měl sucho.

„Měl jste nehodu.“

„Mohu dostat trochu vodu, cítím se jako bych strávil život na poušti.“

„Georgi, přines vodu!“

„Jaký je rok?“

„2070.“

„Kurva!“

„Chápu, že bys chtěl vrátit čas,“ promluvil muž, jehož tvář jsem začal rozeznávat.

Pod černým kloboukem, který mu zakrýval oči, jsem uviděl drobný knírek pod nosem. V levém uchu měl dva kroužky.

„Kde jste mě našli?“

„U řeky Ohio.“

„A loď?“

„Roztrhla se na dvě části.“

„Cože?!“ vyhrkl jsem a chtěl se postavit, ale bolest v levé noze mě táhla zpět.

„Sakra!“

„Viděli jsme na obloze jen záblesk a pak výbuch na břehu řeky Ohio.“

„Přežil někdo?“

„V troskách lodi na břehu, jsme našli jenom tebe.“

Hm!

„Jedna část lodi dopadla na břeh řeky Ohio. Druhá o několik kilometrů dál. Bloomington,“ dodal jiný muž.

Už jsem viděl dobře. Mladík měl světlé vlasy na krátko střižené a jizvu na pravé tváři. Oba muži měli přes rameno pás s náboji.

„U řeky jsme pak našli ještě jedno tělo,“ prozradil muž v klobouku.

„Mělo lapurijskou uniformu?“

„Ne, to nebyla uniforma. Nikdy jsem takové oblečení neviděl.“ Denysovič, napadlo mě.

„Nikoho jiného jste nenašli?“

„Ne. Je mi líto.“

„A kde to vůbec jsme?“

„Owensboro.“

„Myslím, že jsem tu už někdy byl.“

„Vzpomínáš si?“

„Matně.“

Chytl jsem se za hlavu, která mě bolela.

„Ten obličej ti upravili Lapuriani?“

„Jo.“

Pokynul jsem hlavou. Vzpomínal jsem, že díky Observerovi a Looxovi jsem ten útok tehdy přežil.

„Děsí vás to?“ zeptal jsem se vzápětí.

„Mě?!“ podivil se muž v klobouku. „Ani ne.“

„Máš můj klobouk!“

„Našel jsem ho u lodi.“

„Patří mně.“

„Vezmeš mi ho?“

„Sice jste mě zachránili, ale ten klobouk je něco...“

„...chápu, vezmi si ho. Je to jen klobouk,“ přerušil mě a sundal klobouk ze své hlavy.

Podal mi jej a já ho s díky přijal.

„Zbraň, co jsi měl za opaskem, byla zničená. Vyhodili jsme ji.“

„Nevadí.“

Ušklíbl jsem se a snažil se znovu postavit. Moje pravá noha byla v plastové dlaze.

„Je zlomená?!“ vyhrkl jsem.

„Jo.“

„Ale hojí se překvapivě rychle,“ ozval se hlas muže sedícího u počítače.

„Jo, to je lapuriánské dědictví,“ špitl jsem.

„Když jsi byl v bezvědomí, stáhl jsem si data,“ ukázal na moji hlavu.

Hm!

Nezajímalo mě to. Nejdůležitější bylo, že jsem to přežil.

„Jsi nebezpečný zabiják!“

„Říká, kdo?“

„Tvá minulost!“

Udělal jsem pomalý krok. Bolest mě nutila si znovu sednout, i když jsem odtud chtěl vypadnout a najít Jillovou.

„Potřebuješ odpočívat,“ řekl mladík s jizvou.

Mlčky jsem se posadil na plechovou bednu.

„Kdo jste?!“ ohlédl jsem se po mužích, kteří vypadali jako nějaký odboj. „Jsme v nějaké opuštěné továrně?“ ohlížím se kolem sebe.

„Owensboro Grain Company. V minulosti to byl dodavatel farmářských potřeb,“ odvětil mladík.

„Ty jsi...“

„...George!“

„Já jsem Berry,“ zvedl ruku muž s drobným knírkem.

„Jasně, chlápek s mým kloboukem,“ zazubil jsem se.

Hm!

„A to je kdo?“ ukázal jsem k počítači.

„Rextr.“

„Rextar nebo Rexter?“

„Jen Rextr,“ ozval se chlap u počítače. „R.E.X.T.R.“

„A tobě říkají, jak?“ zeptal se George.

„Jsem Kolt.“

„Kolt nebo Colt?“ procedil mezi zuby Rextr aniž by se odtrhl od své práce na počítači.

Ušklíbl jsem se.

Můj pohled ke zničené části střechy zdejší budovy přerušila chuť si odplivnout.

„A řeknete mi, co jste zač?“

„Jsme Outsideri!“

Prozradil George.

„Co to znamená? Bojujete proti někomu?“

„Jo, proti vládě, která naslouchá těm zkurveným ještěrkám, co se prohlašují za spojence!“

„Ty trosky lodi...“ ozval se Rextr. „...jsou lapuriánské technologie.“

Otočil jsem se k Rextrovi.

„Chceš tím něco říct?“

„Jenom konstatuji fakta.“

Hm!

„Fajn!“

„Kdybych pro ně pracoval, už by tady byli,“ ukazuji prstem na svůj obličej.

„Přidáš se k nám, že jo?!“ vyhrkl mladík George.

„Vůbec nemám s vaším bojem nic společného!“ zabručel jsem.

„Říkal jsem vám, že se k nám nepřidá,“ ozval se Berry.

„Jestli jste jen tři, tak nemáte šanci!“

„A kdo říká, že jsme jen tři?“

„Nikoho jiného tu nevidím.“

Berry se zazubil a sáhl do kapsy pro telefon. Promluvil do něj plynulou španělštinou. Netušil, že mu budu rozumět. Pak jej vrátil

do kapsy.

„Za chvíli dorazí zbytek?“ pohlédl jsem na Berryho.

„Jo.“

„Marco zřejmě nepřijde,“ dodal jsem

Uh!

Berry zpozorněl.

„Marco?“

Berry nechápal, jak znám muže, se kterým mluvil do telefonu.

„Mluvil jsi s někým, kdo je Marco a řekl jsi mu, že jsem se probral a jsem připraven na setkání se zbytkem Outsiderů.“

„Rozumíš španělsky?“

„Jo.“

„A jaké jazyky ještě umíš?“ zeptal se zvědavě George.

„Umím jich spousty díky programu, který mám zde,“ ukázal jsem ke svému levému uchu.

„Je tu hodně vylepšených lidí,“ spustil Rextr. „Od šedesátých let nového milénia se rozmohl update lidských částí za ocelové nebo elektronické implantáty.“

Během následujících minut se objevila skupina přibližně dvaceti lidí. Stejně ozbrojených a oblečených jako byli George, Berry a Rextr.

Tak to byli Outsideri!

2. Zajatec

Když se dívka probudila, ležela nahá na zemi. Jednu nohu měla připoutanou řetězem k ocelovému sloupku. Snažila se očima najít únik z této tmavé místnosti.

„Pusťte mě ven!“

„Chci ven!“

Byla vystrašená.

Dva muži za sklem ji pozorovali. Jeden z nich měl červeno zelený komplet. Krátké nagelované vlasy sčesané dozadu. Byl o něco starší než muž v modré uniformě.

„Už vám řekla jméno?“ zeptal se muž s nagelovanými vlasy?“

„Ještě ne, pane Humtere!“

„Co její otisky?“

„Nic.“

„A co její tvář?“

„Nefiguruje vůbec nikde což je divné.“

„Promluvila vůbec?“

„Jen něco o tom, že máme špatnou osobu.“

„Dejte ji studenou sprchu a ono jí to přejde, Dobbe!“ nařídil Humter.

„Rozumím.“

Dobb přikývl a odešel z pozorovatelny. Chvíli se nic nedělo, ale pak se objevil v místnosti, kde dívka ležela na zemi. S ním i další muž v modré uniformě, který držel černou hadici. Seržant si aktivně vyžádal hadici a pak muži nařídil, aby spustil vodu. S radostí jí zasáhl proudem studené vody. Bránila si obličej. Pokoušela se krčit ke stěně, ale Dobb se jí silným proudem snažil od stěny odtáhnout. Několikrát jí zasáhl do zad. V každém případě si to užíval.

„Myslím, že to už stačí!“ ozval se hlas patřící muži v pozorovatelně. Muži jménem Humter.

Seržant odhodil hadici na zemi a vypnul vodu. S mužem v červeno zeleném kompletu se později setkal na chodbě.

„Evidentně vás to bavilo, seržante!“

Dobb se jen usmál a vzápětí dodal. „Použijeme agonizér a určitě promluví!“

„Vyčkejte, až se domluvím s lapurianským vyslancem Nuparem. Určitě bude chtít být u toho, nezapomeňte, že umí čít myšlenky.“

„Dostane se jí do hlavy.“

„Ovšem,“ zazubil se Humter.

„Rozumím, pane ministře.“

Ministr obrany poté odešel ke svému vozu, který na něho čekal před vojenskou základnou Louisville.

* * *

Jakmile ministr odjel, Dobb nařídil vybraným vojákům své čety, aby ji zase trochu naložili.

„Dejte ji do těla, ale nezabijte ji!“

„Ano, pane!“ zasalutoval desátník a odešel.

Pět vojáků vstoupilo do výslechové místnosti. Dva z nich měli elektrické obušky.

„Je čas na pokec!“

„Prej moc nemluvíš!“

Obušek zajiskřil. Dívka věděla, že dostane další nářez. Nic z ní nedostanou, protože si nic nepamatuje. Měla na sobě uniformu, kterou z ní vojáci servali, když jí našli. Zmlátili ji a odtáhli sem. Chovali se k ní jako by byla ten nejprašivější člověk na světě. Slzy z ní však nedostaly, ačkoliv se o to opravdu snažili. Byla tvrdá, i když několikrát vyjekla bolestí, ale nepoddala se jim.

„Slyšíš!“ vyhrkl jeden z vojáků a pustil do ní elektriku.

Dívka se prohnula.

„Je to docela kus pěkné ženské!“

„Ani nevíš, co je zač!“

„Neřekla nic.“

„Možná tím měla začít!“

„Možná bychom ji mohli potrestat jinak,“ zazubil jeden z vojáků a sáhl si do rozkroku.

Jako by tím chtěl dát najevo ostatním, že by se místo mlácení do bezbranné ženy, mohli uvolnit jiným způsobem.

„Je to špína! Plivu na ní.“

„Jestli nemáš zájem Ricku, jdi pryč. Raily má pravdu, mohli bychom trochu upustit a když se na ní podíváš, tak je důkladně umytá,“ zazubil se.

„Burnesi?“ otočil se Rick na vojáka s tetováním na pravé paži.

Voják jen pokrčil rameny.

„To myslíte vážně?“ podivil se Rick s pohledem na ostatní.

Mlčení znamenalo souhlas.

„Je mi z vás zle!“ odsekl.

Než odešel, ještě několikrát vzteky praštil ležící ženu do zad.

„Jsi magor, Ricku!“ ozval se Burnes.

„Vyser si voko!“ odsekl Rick a zmizel za dveřmi.

Vojáci chvíli mlčeli, pak se po sobě ohlédli. Railyly promluvil první.

„Jdeme na to?“

„Jo.“

„Co Andrew?“

„Jistě?“

„Patte?“

„Rozhodně jsem pro.“

„Tak fajn!“ pronesl Railyly. „Chyťte ji s Andrewem za nohy!“

Když ji chytli za nohy, vytušila, co se chystají udělat. Neměla však sílu, na to aby se jim ubránila. Její tělo bylo tak vyčerpané mučením a ledovými sprchami, že se nezmohla na odpor. Odtáhli ji od zdi a pak se na ní vystřídali. Cítila jen prvního, který do ní vnikl. Ostatní už nevnímala. Když bylo po všem, nechali ji ležet na zemi a se smíchem odešli.

3. Outsideri

Seděl jsem na ocelové bedně a sledoval ozbrojenou skupinu, která se zde objevila poté, co je Berry zavolal.

„Je vás víc,“ poznamenal jsem.

„A jsme odhodlaní pro naši věc udělat vše!“ ozval se Berry.

„Úplně vše?“

„Jestliže to pomůže probudit lidi kolem, tak i zemřeme za naši věc!“ přidal se George.

„Opravdu?“

Na moje pochyby zareagoval černoch, který držel v ruce GS-14, plasmový granátomet.

„Můžete se o tom sám přesvědčit!“ pronesl.

„Jak?“

„Zítra přijede ministr vnitra Raymond Hooker s policejním náčelníkem plukovníkem Lurkatem do Owensboro. Víme, že se zde má setkat se starostou města, aby projednali zvětšení policejního oddělení.“

„K tomu se musejí scházet?!“ podivil jsem se.

„Údajně přiletí i lapurianský vyslanec Nupar, ale tato informace není potvrzená.“

„Jak to všechno víte?“

„Máme u starosty svého člověka.“

„Proč je chcete zabít, nechtějí pomoci obyvatelům města od zločinců?“

„To oni jsou zločinci!“ vyhrkl Berry. „A v policejních uniformách!“

„A nebojíte se, že vás prásknu?“

„Rextr mi řekl, že nejsi zrovna neviňátko.“

Aha!

„Nemáme takovou technologii, abych si přečetl všechny tvé vzpomínky, takže mám jen útržky!“ ozval se Rextr.

„Na Marsu to byla opravdu řežba!“ dodal černoš.

„Máš jméno?“

„Joe West.“

„Možná bych se k vám mohl přidat, ale mám dvě podmínky?“

„Poslouchám.“

„Pokud vám pomohu zabít ministra vnitra a policejního náčelníka, pomůžete mi najít druhou část lodi.“

Joe West přikývl.

„A pokud to někdo přežil, chci, abyste mi pomohli přežítí najít!“

„Jsme domluveni,“ řekl West a přistoupil ke mně.

Podal mi svou ruku. Zvedl jsem se a sevřel jeho dlaň. Pevný stisk povolil, až poté, co jsem přikývl.

4. Výslech

Vojenská základna Louisville

Druhý den ráno přišel seržant Dobb probudit zajatce a použil opět studenou vodu. Proud vody zasáhl znavené tělo nebohé dívky. Nezmohla se ani na to, aby si zakryla obličej. Jen otočila obličej směrem ke zdi. Její bezvládné tělo, které leželo na betonové zemi, bylo pod vládou silného proudu. On jediný jejím tělem pohyboval.

„To abys byla umytá!“ zavrčel seržant Dobb. „Budeme mít návštěvu!“

Jakmile byl Dobb hotov, odhodil hadici a nechal nastoupit svou jednotku.

„Pohov!“

„Hlášení!“

„Neřekla ani slovo!“

„Však ona promluví,“ pronesl seržant s nadějí, že jí lapurianský vyslanec rozváže jazyk.

Ministr obrany Humter dorazil s lapurianským vyslancem Nuparem o hodinu později. Muži se setkali ve výslechové místnosti č. 2.

„Zajatec je připraven k výsledku?!“ zeptal se Humter pohledem na seržanta Dobba.

„Ano, pane!“

Vyslanec Nupar volným krokem prošel kolem mužů. Už věděl, kde se zajatec nachází.

„Ještě neřekla, kdo je?“ zeptal se vzápětí.

„Ne, pane vyslanče.“

Seržant zavedl dvojici do ponuré místnosti, kde na křesle seděla dívka. Na ruku měla magnetická pouta, kterými byla připoutaná k opěradlům.

„Máme připravený agonizér,“ ozval se Dobb.

Vyslanec Nupar se po něm ohlédl a pak se podíval na vojáka, který stál vedle křesla.

„Rád mučíte lidi, seržante?“ zeptal se ho.

„Dělám jen svojí práci, pane!“

„A tím myslíte, že mučíte a necháte znásilňovat své vězně?!“

Seržant mlčel.

„O tom nic nevím,“ vyhrkl Humter.

„Možná, tady vojín, by nám mohl o tom povědět!“ pohlédl Nupar na vojáka, který stál v pozoru a čekal jen na rozkaz, aby mohl odejít.

„Věnujme se vězni!“ ozval se seržant Dobb.

V tu chvíli cítil, jak mu cosi vlezlo do hlavy. Bolest byla tak silná, že se okamžitě chytl za hlavu.

„Odejděte, seržante a vezměte toho vojáka s sebou, už vás tu nechci vidět!“ promluvil lapuriánský vyslanec.

„Jděte!“ přidal se Humter.

Seržant odešel našťvaně z místnosti.

„Myslel jsem, že chceme zjistit, co je zač, odkud přišla a jaký je její úkol,“ pronesl Nupar směrem k ministru obrany.

„Ovšem, pane vyslanče!“

„Kde je velitel základny?“

Oh!

Tuto otázku nečekal.

„Má zlomenou nohu.“

„Co se stalo?“

„Udělala to ta dívka, při prvním výslechu.“

„Je tedy silná.“

„Ano.“

„Byla silná,“ dodal vzápětí,“ vyslanec. „Zdá se, že její tělo je unavené z mučení.“

Ministr obrany mlčel. Sám nařídil mučení, ale o znásilnění opravdu nic nevěděl ani nedal k tomu rozkaz. Chtěl z ní dostat informace, co je zač, ale tak daleko by nezašel. Zřejmě se to muselo vymknout kontrole, pomyslel si.

„Byl to úmysl, pane ministře. Vojíci této základny překročili morální kodex výslechu,“ pronesl Nupar.

Ministr obrany jen přikývl. Neuvědomil si, že lapurianský vyslanec umí číst myšlenky. Bohužel zatím se s nimi nikdo nedomluvil, na tom, že by to směli dělat jen se svolením druhé strany. Oni mezi sebou komunikovali hlavně telepaticky, proto jim přišlo normální, že reagují na myšlenky, které slyší.

„Je to malá základna o síle jedné čety. Není to žádné strategické místo.“

„Tomu rozumím, ale podle hodnostního řádu vaší armády, bych očekával, že zde plukovníka Runsteina bude zastupovat alespoň